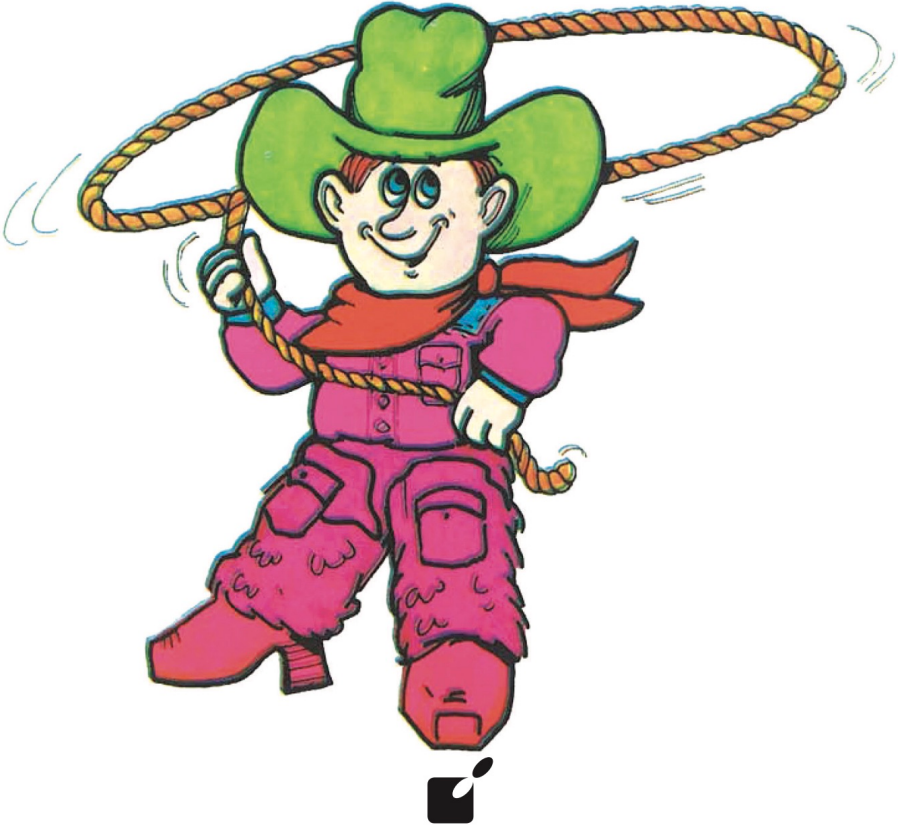

MİZAH GÜCÜNÜN ÖNEMİ

WILL ROGERS'IN ÖYKÜSÜ

Ann Donegan Johnson

ÖTEKİ YAYINEVİ

MİZAH GÜCÜNÜN ÖNEMİ WILL ROGERS'İN ÖYKÜSÜ

Öteki

Çocuk Kitapları

Yazar

Ann Donegan Johnson

İllustrator

Pileggi

Tasarım

Tuna Tuna

Çevirmen

Emre Ak

10. Baskı

Ekim 2017

© Öteki Yayınevi

Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık

ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. San. Böl. Depozite İş Merk.

A 6 Blok Kat:3 No: 309 Başakşehir / İstanbul

Tel: (0212) 671 61 51

Öteki Yayınevi

Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi

17 A Kadıköy / İstanbul

Tel: 0216 405 25 22

www.otekiyayinevi.com

ISBN: 978-975-8012-77-0

MİZAH GÜCÜNÜN ÖNEMİ

Burada okuyacağınız öykü, mizah gücü çok güçlü olan Will Rogers'a ilişkindir. Bu öykü, Rogers'ın yaşamındaki gerçek olaylar üzerine kurulmuştur. (Will Rogers ile ilgili ayrıntılı bilgileri son sayfada bulabilirsiniz.)

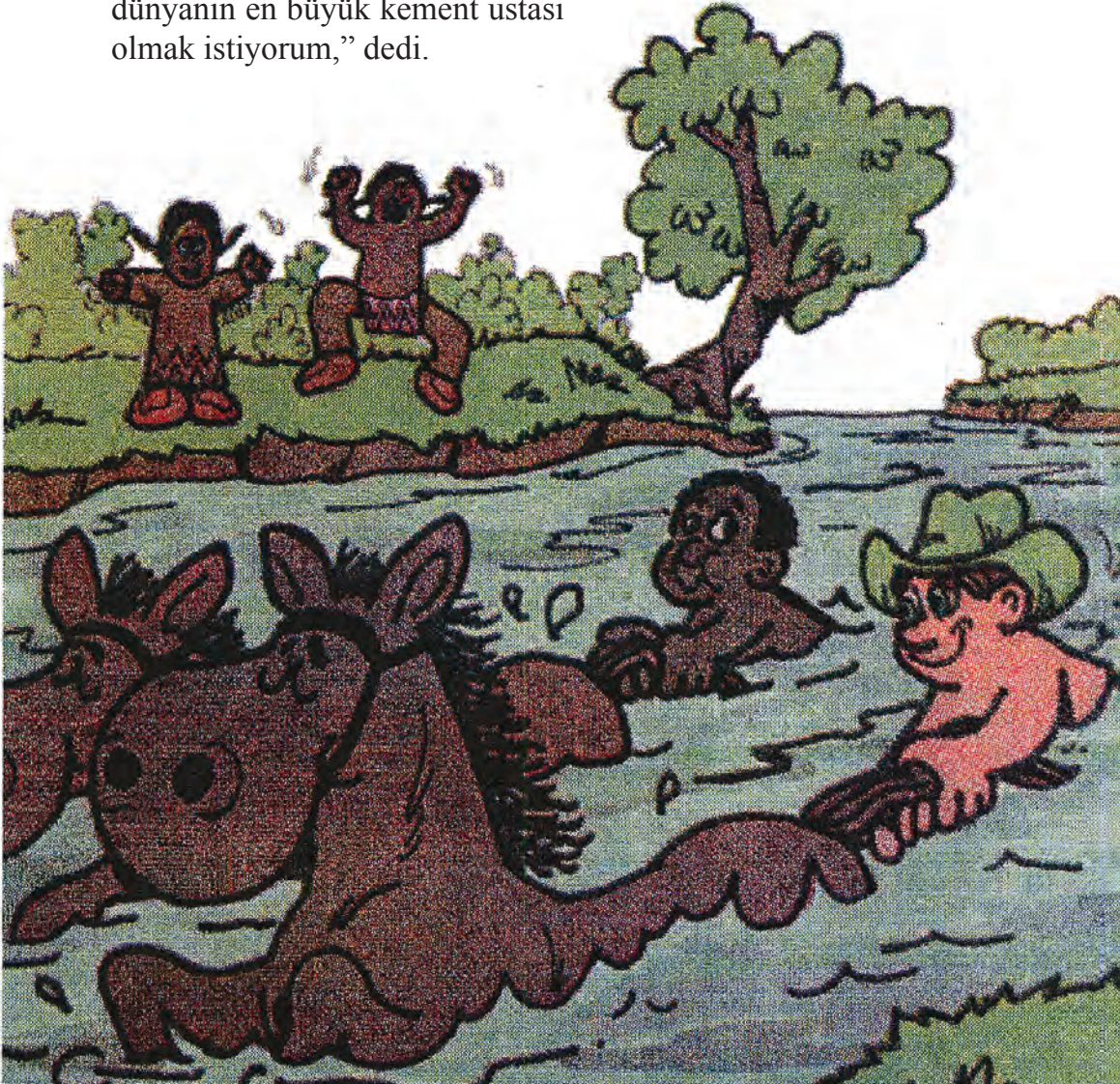
Bir Zamanlar

Bir zamanlar, Oklahoma'da... Will Rogers isimli bir kıızılderili yaşırdı. Will, hemen herkesin sevgi ve saygısını kazanmış bir insandı. O kadar sevildi ki, halk onun heykelini bile dikti. Will'i, bu kadar çok sevmelerinin nedeni, onun çok önemli bir özelliğe sahip olması idi. Daha da önemlisi, Will, bu özelliğini çok çok iyi özümsemişti. Bir çok insana da bu özelliği nasıl kazanabileceklerini göstermişti. Sizce Will'in bu özelliği ne olabilir?

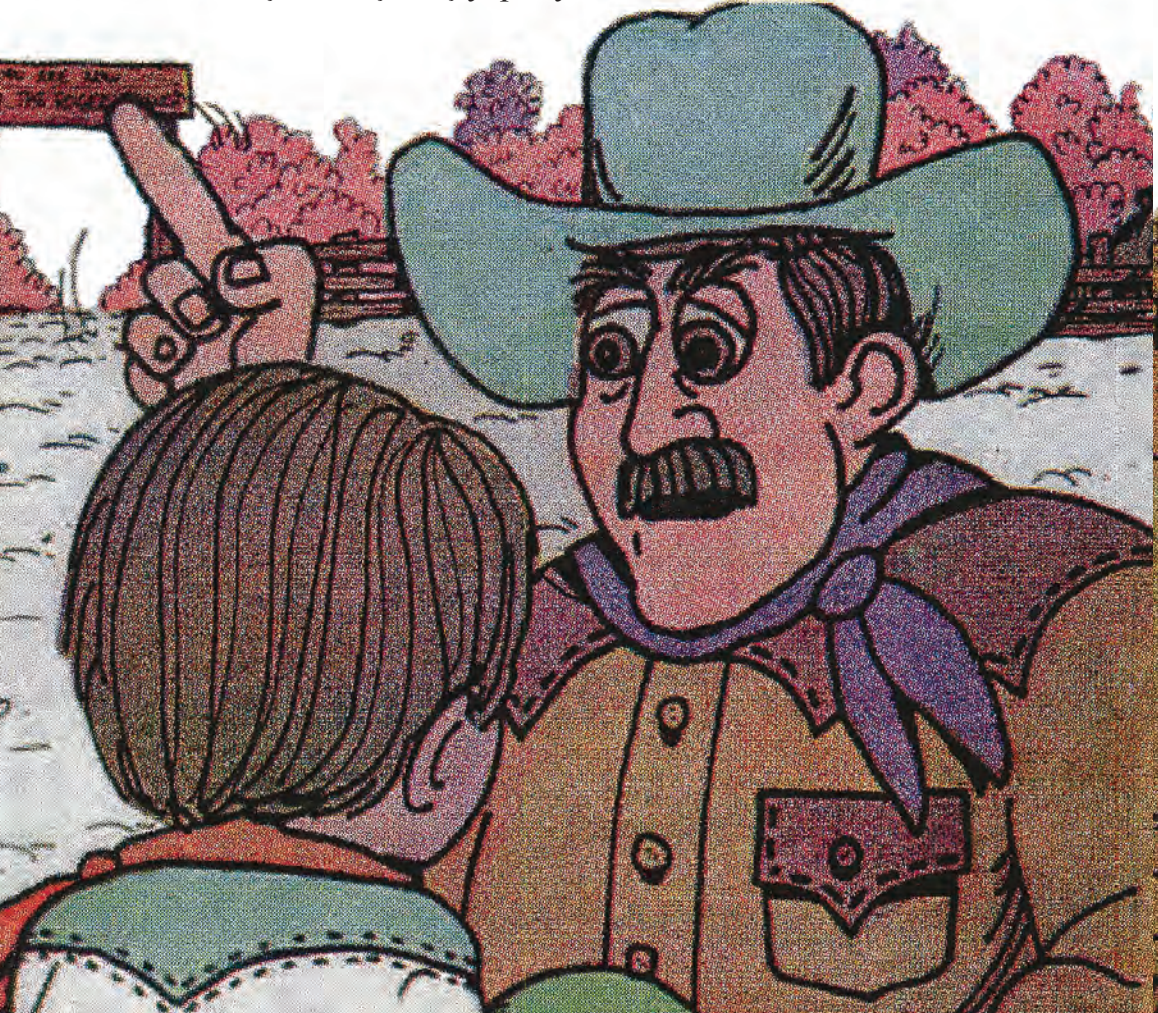
Küçük Will, anne ve babasıyla birlikte Oklahoma eyaletindeki çiftliklerinde yaşırdı. Bir çok yaştı gibi, yapması gereken işler yerine oyun oynayıp eğlenmeyi tercih ederdi.

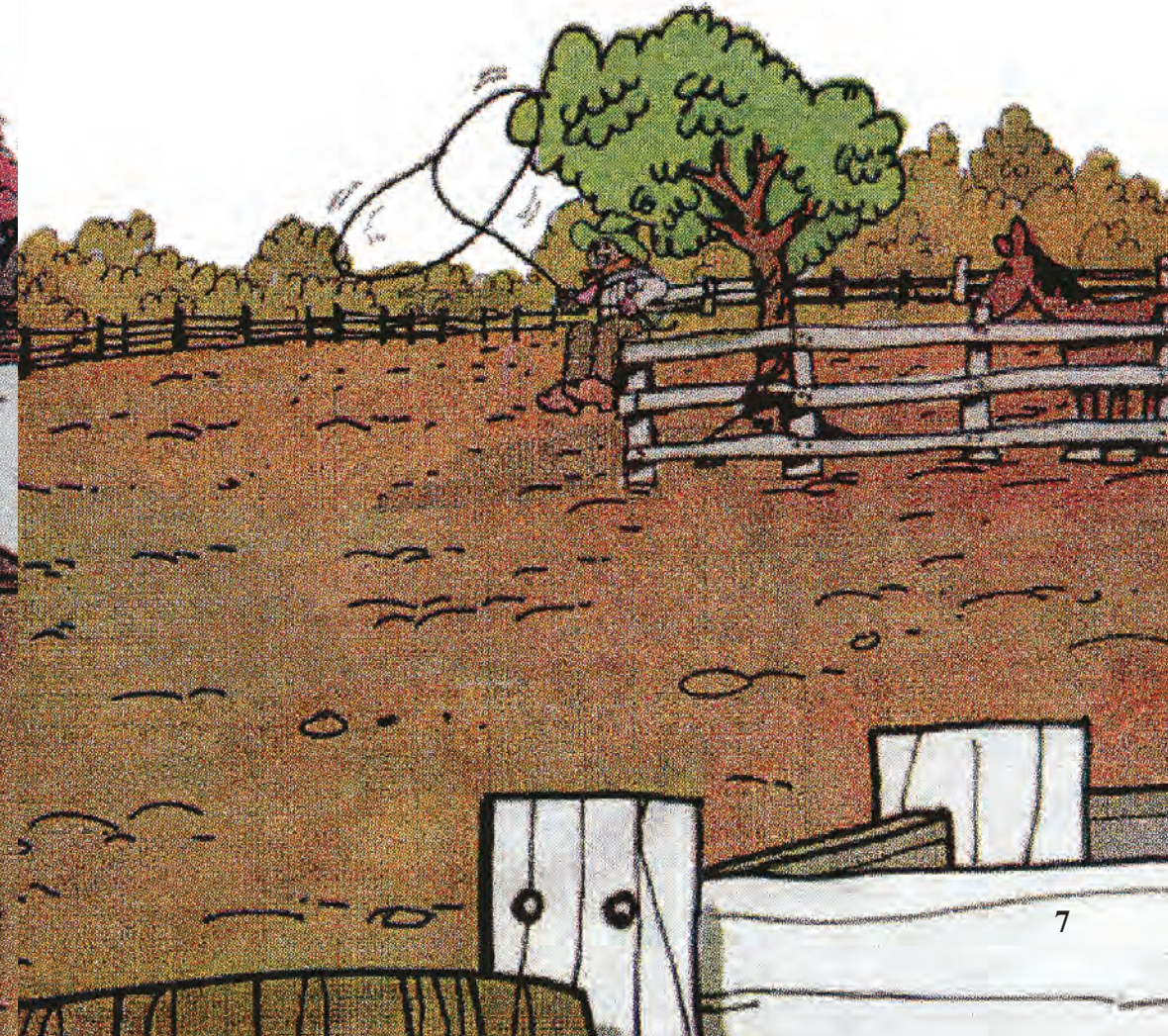
Kimi günler küçük at yavrusunu nehrin serin sularında yüzdürdü. Tay, suda serinlerken, kendisi de onun kuyruğunu tutar, güle oynaya yüzerdi. Will Rogers bir gün şöyle düşündü: “Bundan bile eğlenceli olabilecek bir şey geldi aklıma. Asıl bunu yapmak isterim.” Will, Dan Walker’in yanına gitti ve “bana halatla oynamayı öğretir misin?” diye sordu. Dan, çiftliklerinde çalışan bir kovboydu. Dan, halatıyla çok çeşitli oyunlar yapmayı biliyordu ve hemen her şeyi bu halatla yakalayabilen bir kovboydu. Will “ben dünyanın en büyük kement ustası olmak istiyorum,” dedi.

Will'in annesi bunu duyduğunda, "eyvahlar olsun!" dedi. "Bu çocuğun geleceği beni düşündürüyor. Bir anne olarak, oğlumun büyüdüğünü ve büyük bir adam olup insanlara yardım ettiğini görmeyi çok isterim, ama bu çocuğun tek düşündüğü şey halatla oynamak!" Will, o günden sonra sürekli halatıyla oynamaya başladı. Gelgelim artık babası da bu durumdan rahatsız olmaya başlamıştı. Bir gün oğlunu yanına çağırdı. "Will, hemen buraya gel!" dedi. Will içinden, "galiba başım dertte!" diye düşündü. Babası Will'i sert bir biçimde uyardı: "Beni dinle genç delikanlı," dedi. "Çiftlikte senin de yerine getirmen gereken işler varken, oyun oynamak dışında hiçbir iş yapmıyorsun.

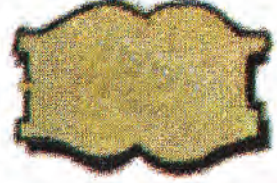
Bak oğlum, sen iyi bir çocuksun ama çalışman da gerek.” Sonra babası daha yumuşak bir ses tonuyla, “şimdi söyleyeceklerimi asla unutma...” dedi. “Bir şeyi gerçekten iyi yapabilmek istiyorsan, çok ama çok çalışman gerek.” Will, babasını kızdırdığı için kendini kötü hissetti. Biraz düşünmek için tarlada yürümeye başladı. Çiftliğin çitleri üzerine oturup, halatıyla oynamaya başladı. Babasının söylediklerini düşünüyordu. İçinden “keşke annem ve babamla hiç sorunum olmasa ...” diye düşündü. “Keşke her zaman doğru olan şeyi yapmasını bilsem.” Will halatı büyük bir daire biçiminde hızlı hızlı döndürüyordu.

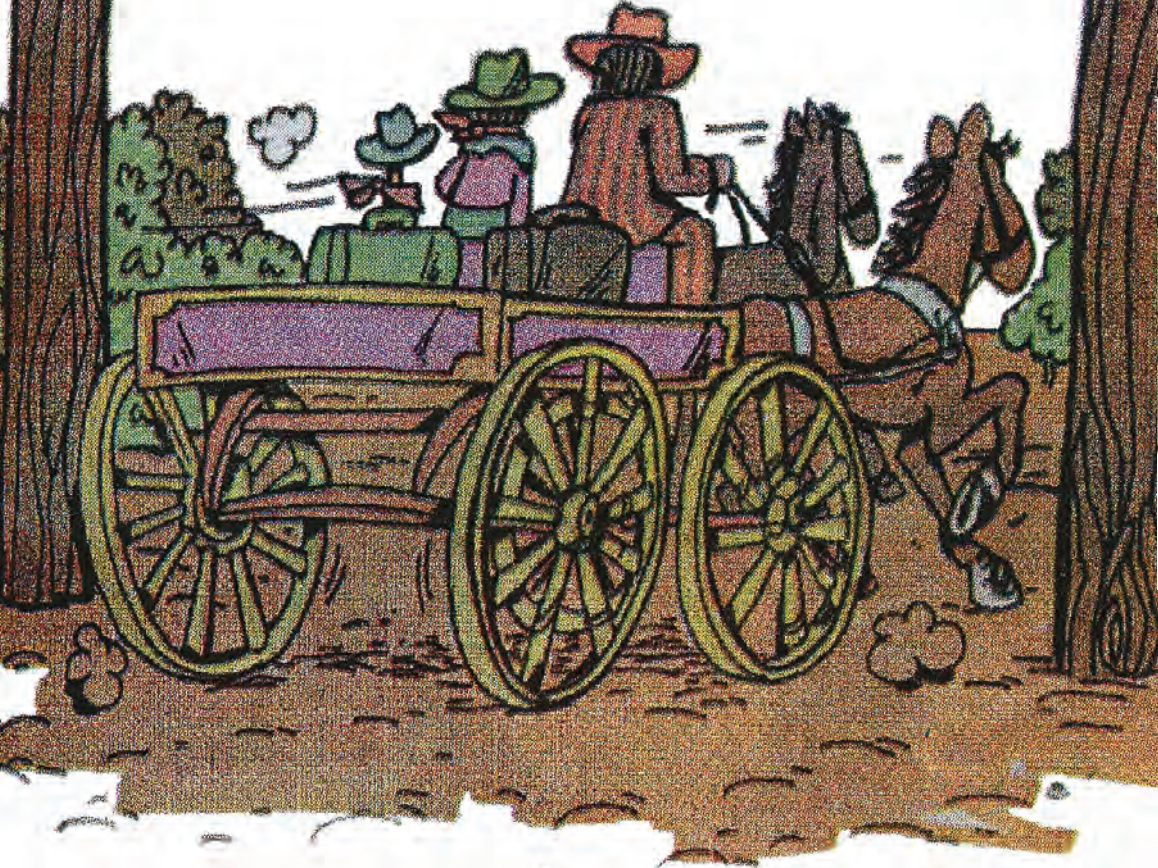

Öyle düzgün ve hızlı döndürüyordu ki, halattan vınlama sesi geliyordu. Will, bu vınlama sesinin, aslında ipin kendisiyle konuşması olduğunu düşündü. Ve ne olduysa işte o anda oldu! Halat, sanki şöyle diyordu Will'e "Selam dostum. Benim adım Hal. Soyadım da At. Ben senin en iyi arkadaşın olmak istiyorum." Will, "Vay canına!" diye bağırdı. Hemen çitten aşağı zıpladı. "Benim en iyi dostum olursan çok sevinirim!" diye yanıtladı. Tabii, hepimiz bir insanın en iyi dostunun o insanın kendisi olduğunu biliyoruz. Will de Bay Hal At'ın aslında kendi hayal gücünün bir ürünü olduğunu biliyordu. Ama Will, yine de halatın konuşabildiğini hayal ediyordu; aslında Bay Hal At ile konuşurken, sadece kendi kendisiyle konuştuğunu da biliyordu.

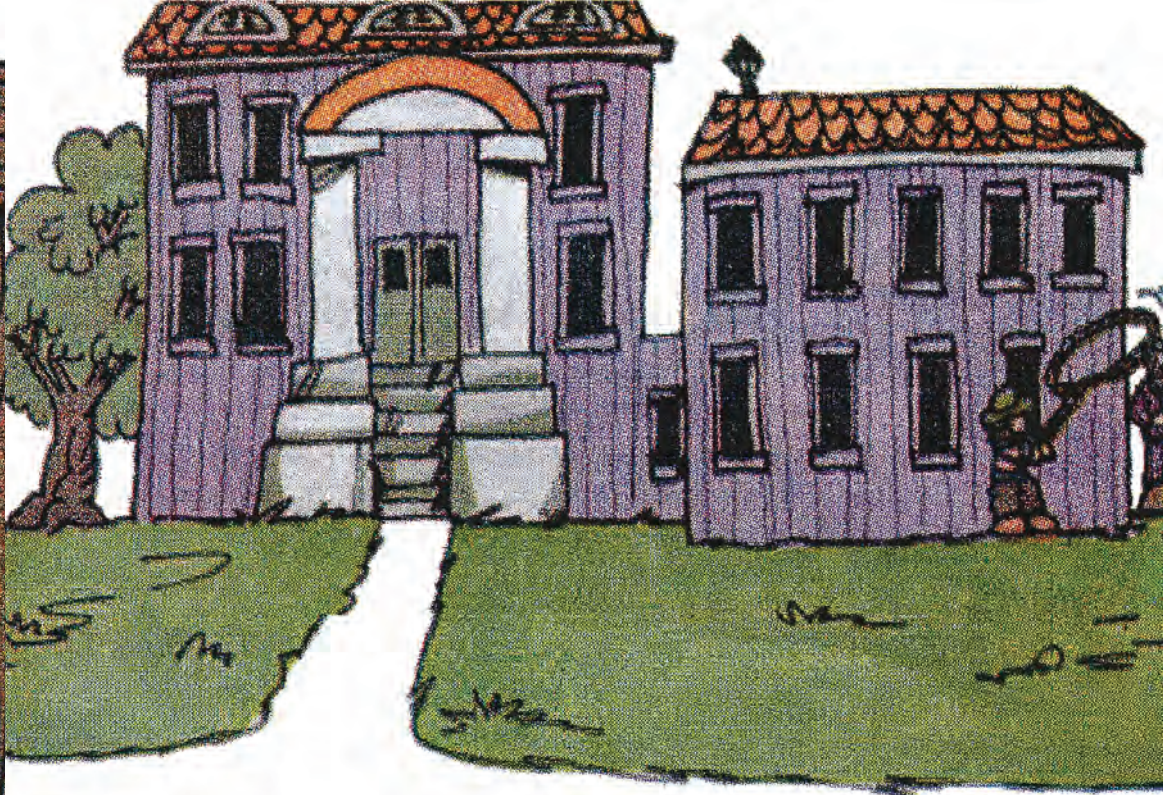
Halatını bir arkadaş olarak düşünmek pek de eğlenceliydi. Ancak o günlerde, yaptığı işin eğlenceye dönüşmesinin ona başarı da sağlayacağını henüz bilmiyordu. Hal At ağzı kulaklarında gülüyordu. “O halde anlaştık,” dedi. “Bundan böyle ikimiz bir ekibiz. Şimdi dinle dostum. Kendini daha iyi hissetmene neden olabilir anlatacağım şey.” Will, “ne söyleyeceksin”, diye sordu. Hal At şöyle yanıtladı Will’i: “Senin şöyle dolu dolu bir gülmeye gereksinmen var. Bu seni hemen kendine getirecektir.” Will di-
rendi. “Ama canım gülmek istemiyor ki,” dedi. Sonra eve gitti ve odasında yatağının üstünde canı sıkkın bir şekilde oturmaya başladı. Hal At, “canının gülrmek istemediği zamanlar, aslında gülmeye en çok ihtiyacın olduğu anlardır,” dedi. “Mutluyken ve eğlenirken, herkes gülebilir.

ROGER ÇİFTLİĞİNDEN AYRILIYORSUNUZ

Asıl işlerin pek yolunda gitmediği zamanlardır, mizah gücümüzü gerekli kılan.” Will, mizah gücünün tam olarak ne anlama geldiğinden pek emin değildi ama bu konu üzerinde düşünmeye karar verdi. Belki de Hal At’ın önerisi iyi bir fikirdi. Fakat şimdi Will’in okula başlama zamanı gelmişti. Okulun ilk günü babası eşliğinde çiftlikten yola çıktıklarında, Will, içinden, “Okulun nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyorum. Acaba halatımla ora-

da birşeyler yakalayabilecek miyim...” diye düşünüyordu. Hal At, derin bir iç çekti: “Ah, ah, Will’in başı yine derde girecek.” Will, kısa süre içerisinde okulun, çiftliğe hiç mi hiç benzemediğini keşfedecekti. Bir defa, okulda kemendiyle yakalayabileceği buzağılar yoktu. Sonra, tayı ile yüzebileceği bir nehir de yoktu. Will’in gözü, okulun bahçesinde duran bir heykele takıldı. Çocuk, “madem burada buzağı yok, ben de halatımı bu heykelin boynuna fırlatır, onu tutarım,” diye karar verdi. Hal At, “Will! Dikkatli ol!” diye bağırdı. Will, heykel’in kaideye tutturulmamış olduğunu çok geç fark etti. “Olamaz!” diye bağırdı. Heykel devrilip paramparça oldu. Diğer çocuklar gülmekten yerlere yattılar. Ama Will bunun hiç de komik olmadığını düşünüyordu; özellikle heykelin parasını babasının ödeyeceğini bildiği için! Will, bundan sonra başını derde sokmamaya karar verdi. Böylece tek başına okulun bahçesinin bir köşesine çekilip, kement atma üzerinde çalışmaya karar verdi. Will, burada yalnız olduğunu düşünüyordu.

Şimdi siz resme dikkatlice bakın. Okul binasının köşesinde yürüyen kişiyi görüyor musunuz?

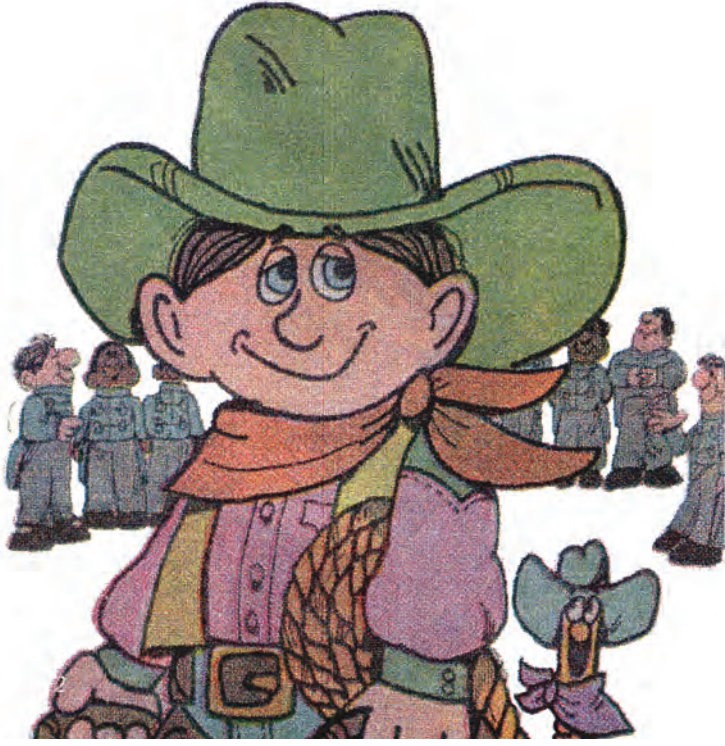
Daha da önemlisi, sizce şimdi ne olacak?

Will'in öğretmenini, önce "ah!" diye inledi, sonra da boğulur gibi tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Ardından yere yığılıverdi. Ayağa kalktığı anda ise, son derece kızgındı! "Eyvah!" dedi Will, "başım yine dertte". Öğretmeninin ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve halatı boynundan çıkardı. Sonra öğretmeninden özür diledi. "Sizi görmemiştim öğretmenim," dedi. "Bu bir hataydı." Öğretmeni, "Bu senin son şansındı", "okuldan atıldın!" diye kükredi. Hal At, Will'in kulağına şunu fısıldadı:

"Gelecekte bir gün bu olayı anımsadığında gülümseyeceksin. Ancak şu an gülmezsen daha iyi olur."

Will'e göre, yaptığı bazı hareketler hiç de öyle kötü şeyler sayılmazdı. Ama nedense, bunlar büyük insanların gözünde pek kötü şeylerdi. Babası, bu olayları öğrendiğinde, Will'i bir askeri okula yazdırmaya karar verdi. Çünkü askeri okulda, kurallar çok sıkıydı. Ona göre, oğlunun böyle bir okula ihtiyacı vardı.

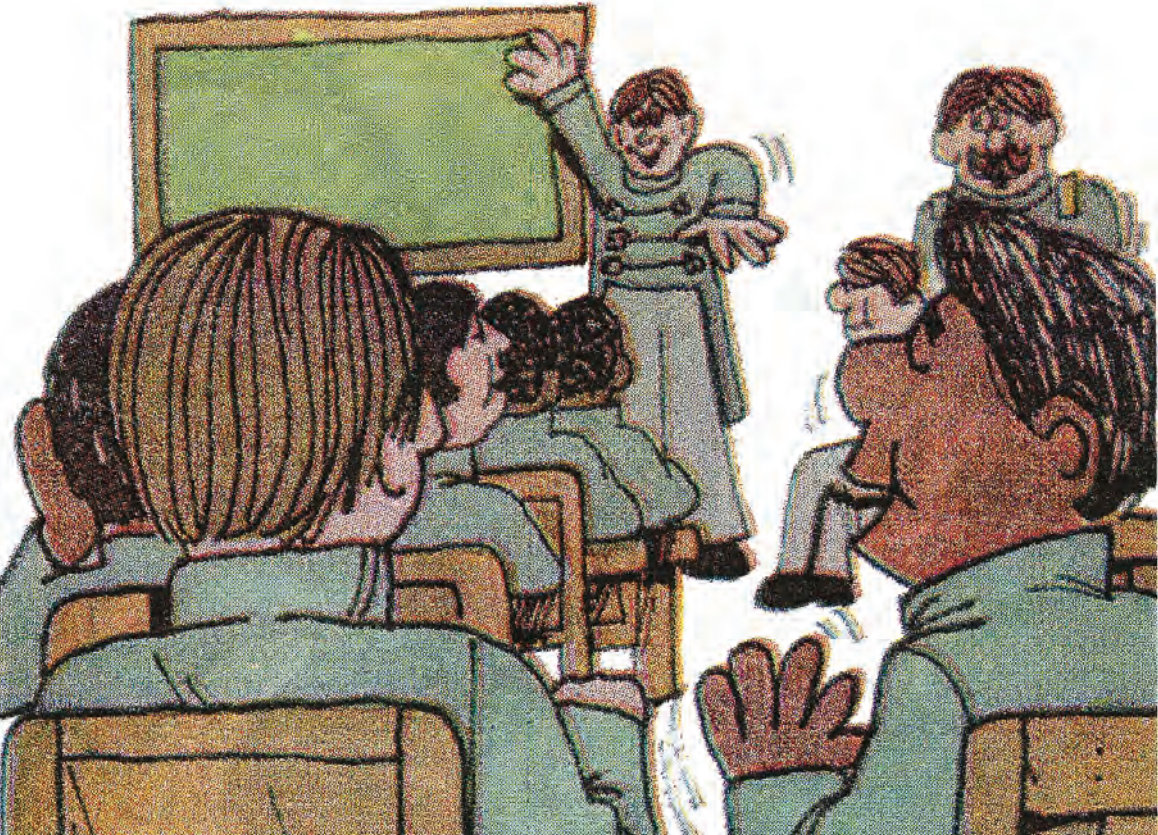
Will, Kemper Askeri Okuluna ulaştığında, olan bitenler aklına geldikçe elinde olmadan gülmeye başlıyordu. “ğretmenimi halatla yakalamış olmamın aslında komik bir yanı da yok değil,” diye düşündü. “Ama bunu bir daha yapmayacağım.” Hal At, “afe-rin sana,” dedi. “Her olayın mizahi yönünü yakalayabilirsen, o zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin. Kendini çok daha iyi hissettiğinde ise, çok daha sağlıklı düşünebildiğini göreceksin. ğrenmeye başladın dostum.”

Kısa bir süre sonra, Will’in de diğer çocuklar gibi pırıl pırıl bir askeri üniforması olmuştu. Okuldaki bütün ocuklar, Will’in anlattıklarını dinlemeye bayılıyorlardı. Bir gün, bir ğretmeni, “kalabalık önünde konuşma konusunda büyük bir yeteneğe sahipsin Will,” dedi. “ok iyi bir belleğin var ve üstelik çok hızlı

düşünebiliyorsun. İstedğin zaman bizi güldürmeyi başarıyorsun. Bizi düşündürüyorsun da aynı zamanda. Okulun en iyi konuşmacı ödülünü sana veriyoruz.” Ama yüreğinin derinliklerinde, Will hâlâ çalışmak yerine oyun oynamayı yeğleyen bir çocuktü. Çoğu dersini yeterince çalışmadığı için, okulda durumu pek parlak değildi. Bu, Will’i çok üzüyordu. Bundan sonra, çok saçma bir şey yapmaya karar verdi.

Sizce bu ne olabilir?

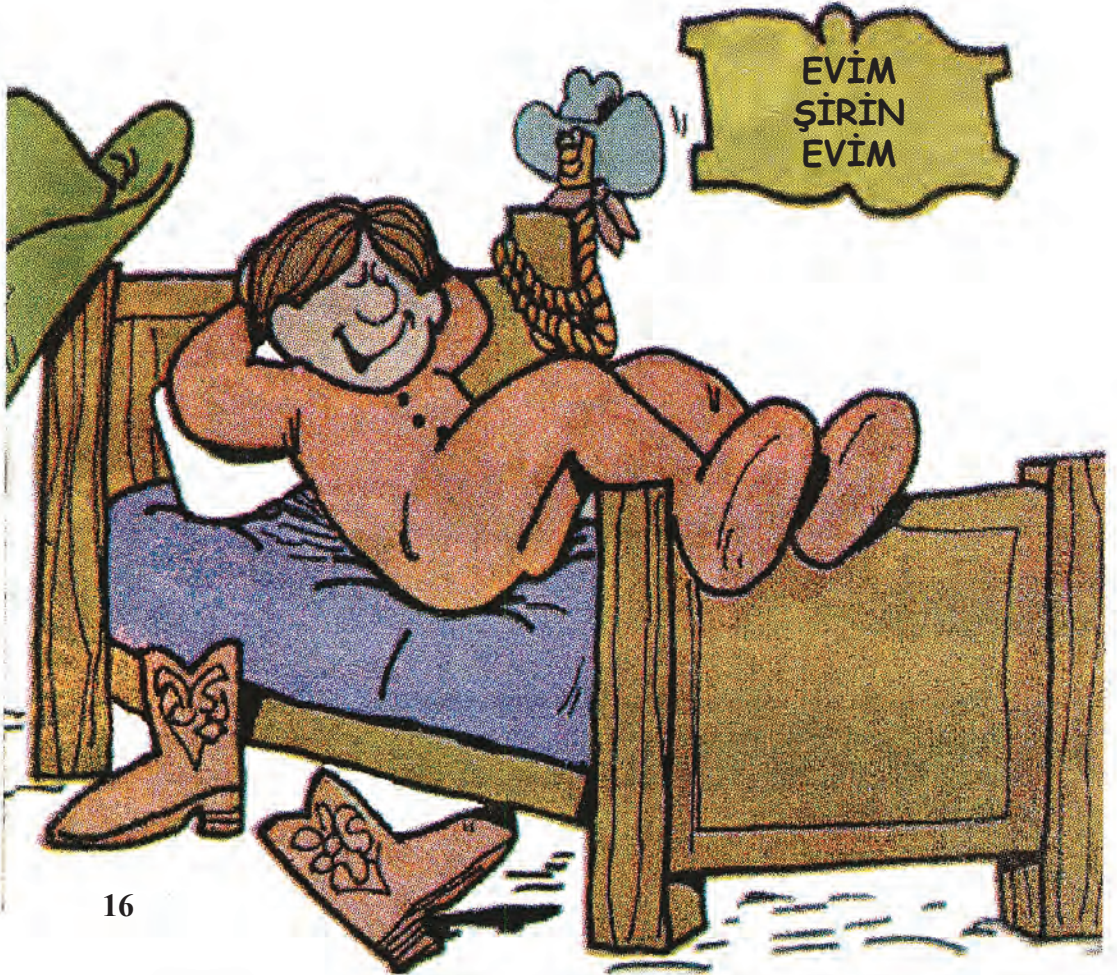
Okuldan kaçtı Will. Yatakhane penceresinden halatını sarkıttı ve gizlice bahçeye indi. “Şu okul işine tamamen bir son vermeye karar verdim”, dedi içinden. Hal At, “Bence çok yanlış bir şey yapıyorsun,” diye uyardı Will’i. Ama Will onu dinlemiyordu bile.

Bu koşullar altında babasıyla yüz yüze gelmek istemediği için, eve de dönmedi. Will'in hayatta yaptığı en iyi iş, halatıyla oynamak ve bununla bir şeyler yakalamak olduğu için, gördüğü büyük bir çiftlikte kovboy olarak işe girdi. Kovboy olarak çalıştığı süre içerisinde başını derde sokmadan istediği kadar halatıyla oynayabiliyor ve halat tutma stili üzerinde çalışabiliyordu. Kement stili her geçen gün daha da mükemmelleşiyordu. Fakat bir kovboy olmak ve sığır sürüleri otlatmak, sandığından da zor bir işti. Hem Will, hem Hal At toz ve ter içindeydiler. Yaptıkları işin gereği öyle toz toprak içinde kalıyorlardı ki, tozdan Hal At'ı görmek bile mümkün olmuyordu. Bir gün Hal At şöyle dedi: "Will, eve dönmeyi hiç düşün-dün mü? Okuldan kaçmış olsan bile, annen baban seni görünce çok sevineceklerdir."

Will eve döndüğünde, hem annesi ve babası hem de kendisi çok mutlu oldular. Will, derin bir iç çekerek, “İnsanın kendi evi gibi yer yokmuş doğrusu,” dedi. “Kendi yatağımda uyumak bana öyle iyi geldi ki.” Hal At gülerek, “Okuldan kaçman, bu güne kadar yaptığın en saçma şeylerden biriydi,” dedi. “O gün öyle şaşkın görünüyordun ki, Will anlatamam.” Will gülümsemekle yetindi. Hal At gülmeye devam etti. “Eh, en azından hataların karşısında gülümsemeyi öğreniyorsun”, dedi. Aradan biraz zaman geçtikten sonra, Will’in babası çocuğunu yanına çağırarak şöyle dedi: “seni tekrar yuvamızda görmek çok güzel oğlum.

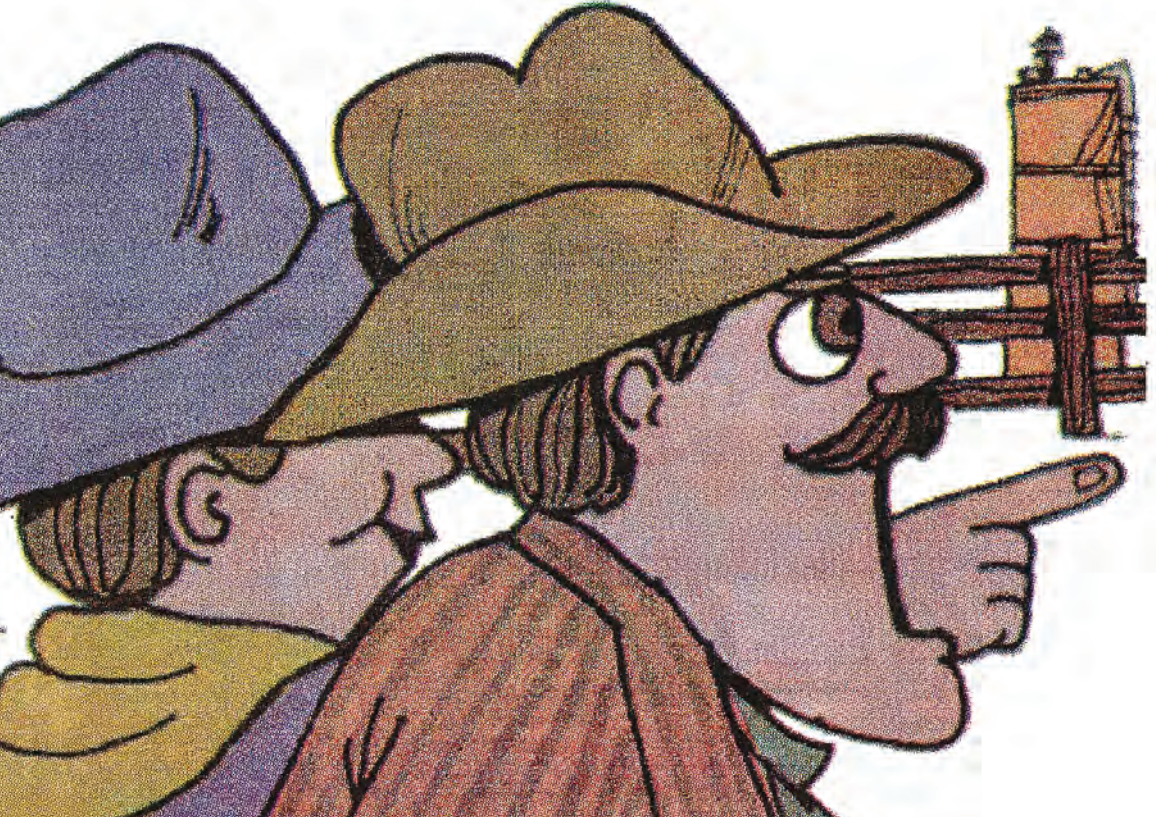
Will, umarım ki kovboy olarak çalışmak, sana bir şeyler öğretmiştir. Şimdi ben önemli bir iş için kısa bir yolculuğa çıkmak zorundayım. Benim yokluğumda, çiftliğimizden sen sorumlu olacaksın. Ben burada değilken yokluğumda herkesin işinin başında olmasına dikkat et oğlum.”

Sizce, Will çiftliği nasıl yönetmiştir?

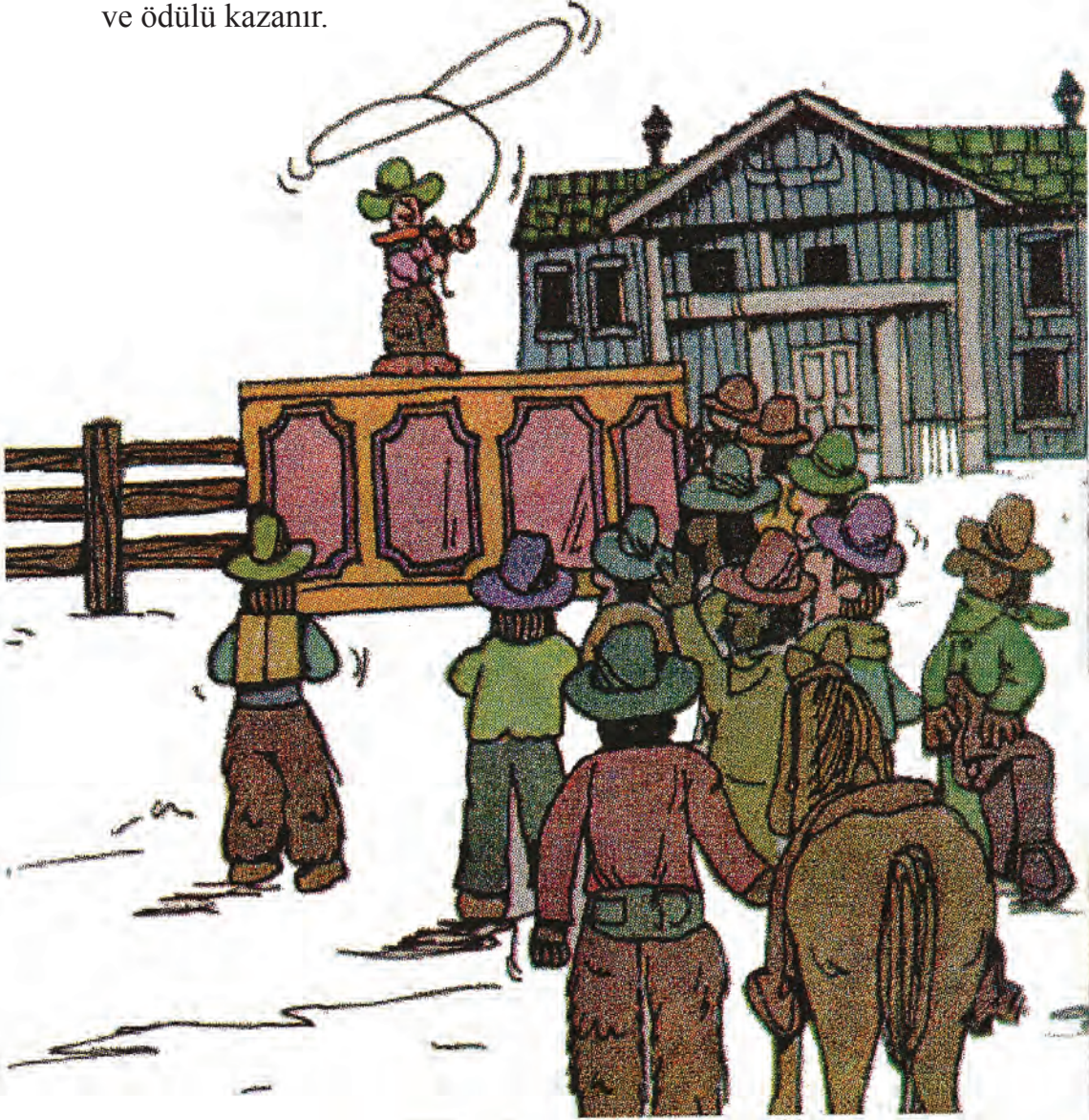

Doğrusu Will'in pek başarılı bir çiftlik yöneticisi olduğu söylenemezdi. Önce çiftlikte bir sahne kurdu. Sonra sahneye kendisi çıkıp halat numaraları üzerinde çalıştı. Komik öyküler anlatıp çiftlikte çalışan kovboyları güldürdü. Will, insanları güldürmenin yolunu çok iyi biliyordu. Ancak insanları çalıştırma konusunda en ufak bir bilgiye bile sahip değildi. Babası çiftliğe döndüğünde, "olamaz!" diye bağırdı,

"Will, sen ne zaman büyüyeceksin, ne zaman sorumluluk sahibi olmayı öğreneceksin?" Will, "Üzgünüm baba..." dedi.

“Sanırım sorun sadece benim bir çiftlik patronu olmak istememenden kaynaklanıyor. Ben yetenekli olduğum işleri yapmak istiyorum.” Ve Will, böylece bir rodeoya katılmak üzere evden ayrıldı. Siz, bir rodeonun ne olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi? Evet, doğru söylediniz. Rodeo, kovboylar arasında yapılan ödüllü bir yarışmadır. Bir rodeoda, kim ata binme veya kement atma konusunda en büyük başarıyı gösterirse, o kişi birinci olur ve ödülü kazanır.

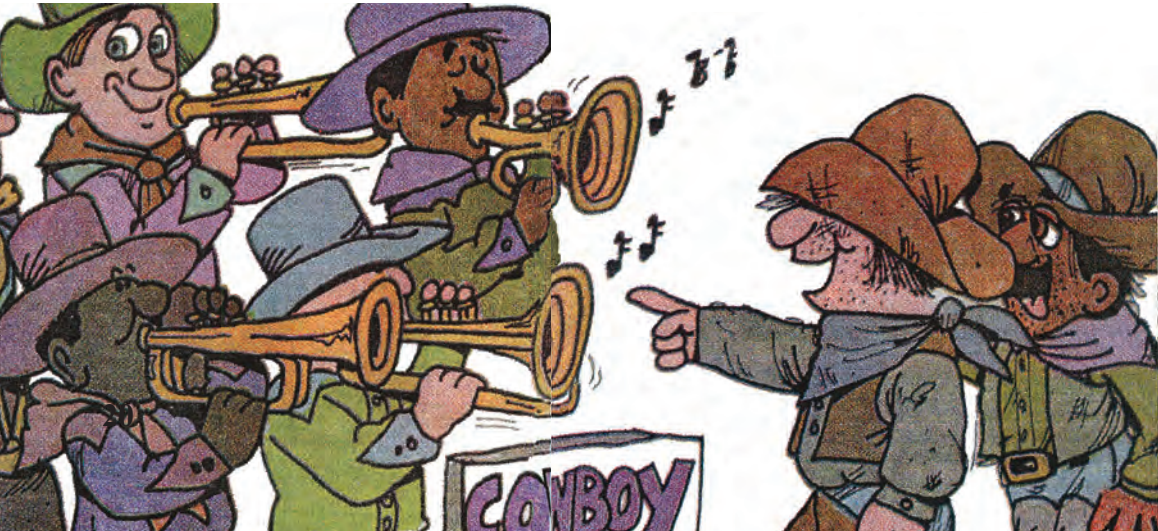

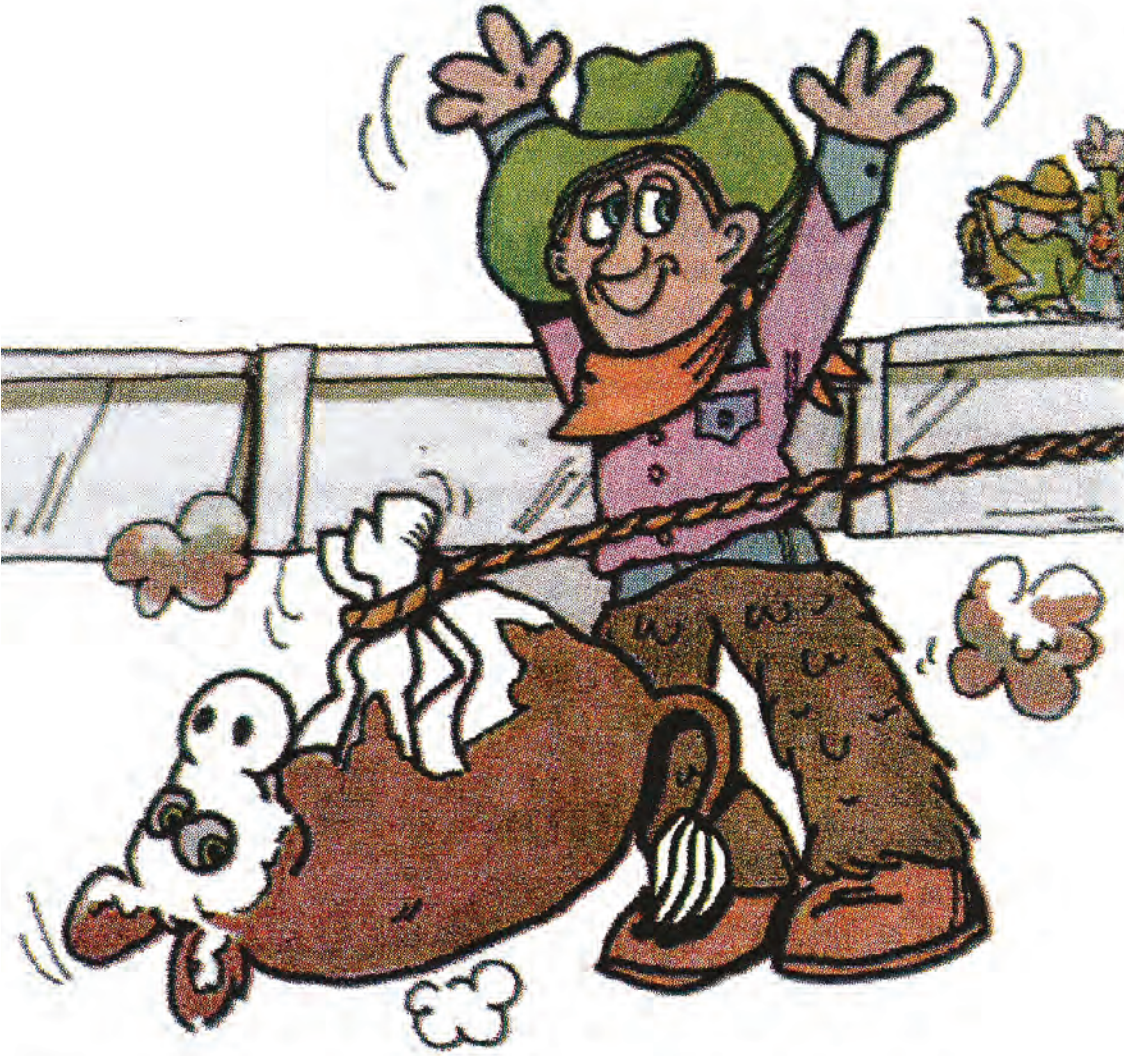
Rodeoda, Will'e başlangıçta verilen iş, kovboy bandosunda çalışmak oldu. Bu bandonun görevi, rodeoya gelen müşterileri eğlendirmektir. Hal At, "Bu çok komik", diyerek güldü "Sen daha bir müzik aleti çalmayı bile bilmiyorsun." Will de gülmeye başladı. "Gerçekten komik," dedi, ve saksafonu dudaklarına yaklaştırdı, çalıyarmış gibi yapmaya başladı. Aksi takdirde bandodaki işinden olacaktı.

Bandodaki kovboyalar, rodeoya gelen öteki kovboylara bir oyun oynamaya hazırlanıyorlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi, Will de böyle bir oyunun parçası olmayı dörtgözle bekliyordu. Bandonun şefi, rodeoya yarışmacı olarak katılmak üzere gelen iri yapılı, sert görünümlü kovboylara şöyle seslendi: "Sizinle her türlü iddiaya girerim ki, benim bandomdaki kovboylardan herhangi biri, bir buzağıyı hepinizden daha kısa zamanda kementle yakalayabilir!"

Kovboyalar, "Asla!" diye itiraz ettiler ve güldüler bu iddiaya. Uzun zamandır kement çalışması yapmış olan Will, "Bu kovboyalar gerçek bir sürpriz ile karşılaşacaklar!" dedi. Böylece halatla yakalama yarışması gerçekleşti.

Sizce bu yarışmayı kim kazanmış olabilir?

Yarışmayı tabii ki Will kazandı! Kovboyılar şaşırıp kalmışlardı. Herkes Rogers'ı alkışlıyordu. "Yaşasın! Bravo! Rodeonun en iyi kementçisi, Will Rogers!" Hal At, "Aferin sana Will!" diye seslendi. Rodeoda buzağıyı kemetle yakalamak, Will'in hoşuna giden bir olaydı. Ama arada sırada da olsa, evine gitmek de hoşuna gittiği için, her rodeo bitiminde çiftliğe dönmek üzere yola çıkıyordu Will. İşte bu eve dönüş yolculuklarından birinde, çok özel biriyle tanıştı. Çiftliklerinin bulunduğu kasabaya yeni bir kız ta-

şınmıştı. Bu genç kızın adı Betty Blake idi. Will, içinden “vay!” dedi. “Bu hayatımda, gördüğüm en güzel kız. Beni fark etmesini sağlamam gerek!”

Will, kızın dikkatini çekecek bir şey yapmak istedi. Hemen eve gidip bisikletini aldı. Sonra da, genç kız onu fark etsin diye bisiklete ayakları havada binmeyi denedi. Bundan sonra olanları tahmin edebiliyorsunuz, öyle değil mi? Evet, tam öyle oldu. Will, kızın önünde yere düştü. Çok mahcup olmuştu, ama buna rağmen gülmeye başladı. Will o anda çok önemli bir şeyi fark etti. “İlginç! Sıkıntılı bir durumdayken, insanın kendisine gülmesinin çok rahatlatıcı bir etkisi oluyor!” dedi. Hal At, Will ile gurur duyuyordu. Betty ile birlikte, o da gülmeye başladı.

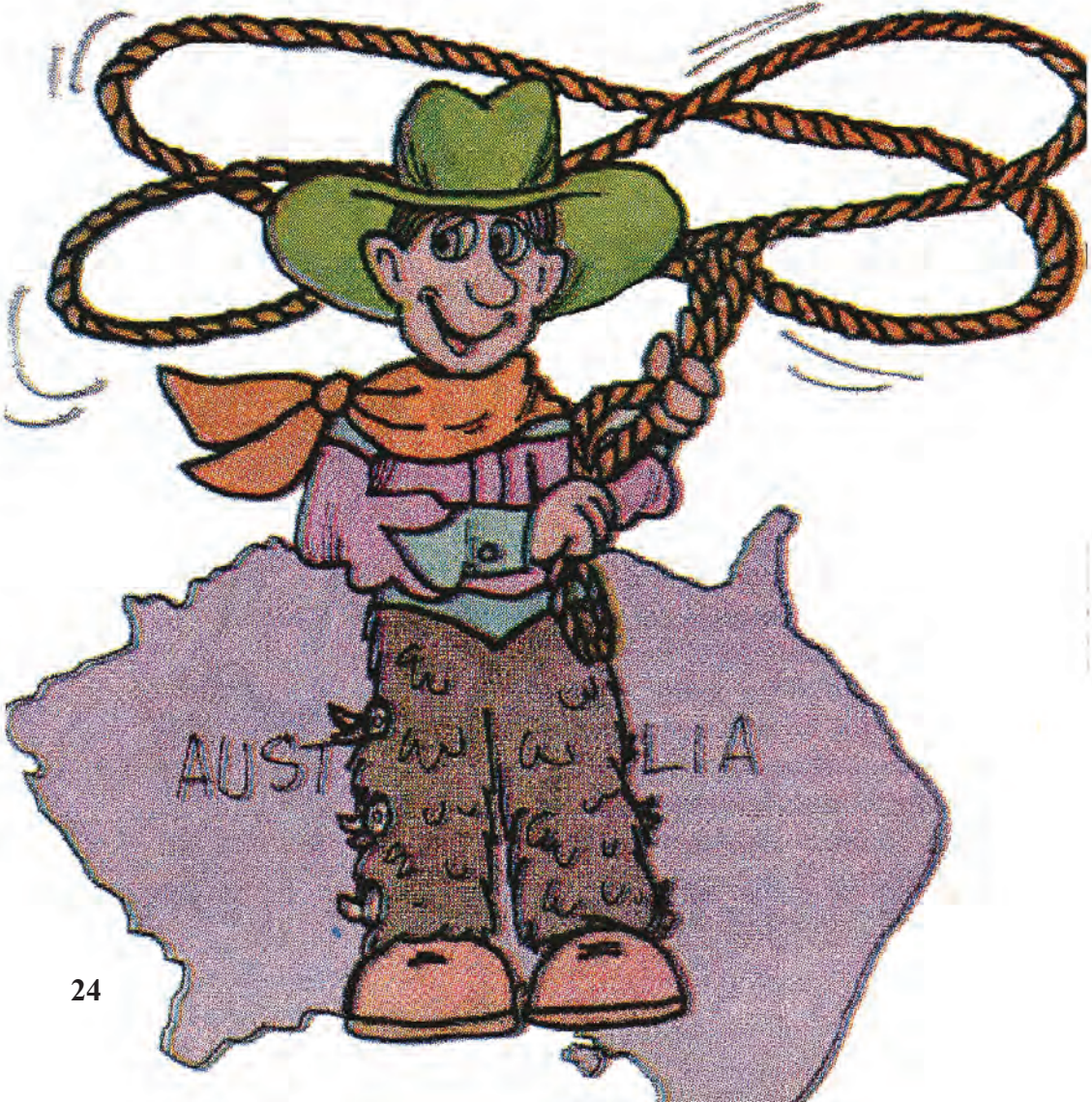

Sizce Betty, çok utandığı halde kendi kendisine gülmeyi başara-
bilen bir genç hakkında ne düşünüyor olabilirdi? Genç kız, “ondan
pek hoşlandım,” diye düşündü.

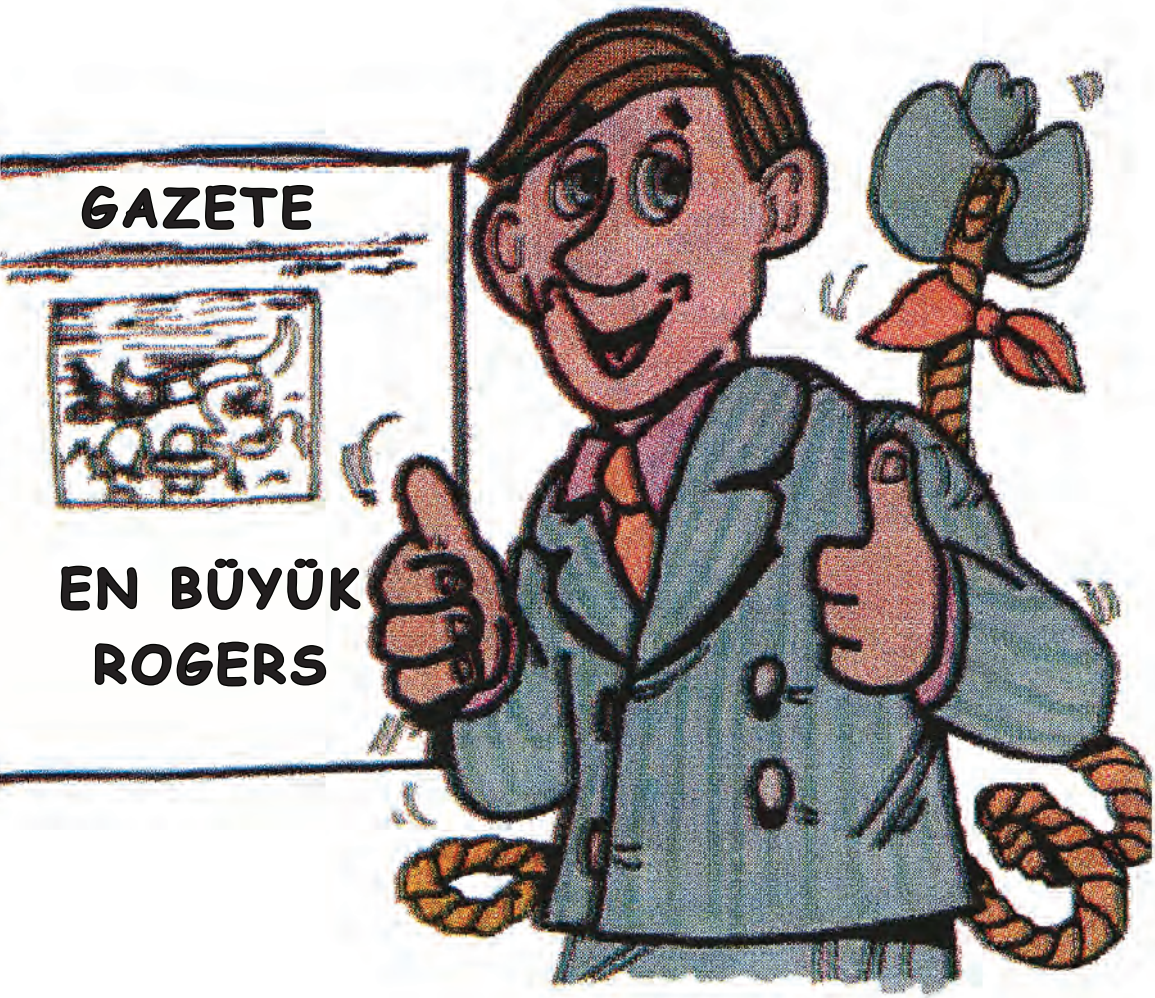
Betty ile Will bundan sonra sık sık görüşmeye başladılar. Will,
kısa süre sonra bu güzel kızla evlenebileceğini düşünmeye başladı.
Fakat Will, evlenmeden önce bol bol gezmek istiyordu. Uzak yerle-
re giden bir gemiye binmek ona iyi bir fikir gibi görünüyordu. Will,
gemiyle yolculuğa çıktığında; deniz tuttu zavallıcığı. Will “ah, ber-
bat hissediyorum kendimi”, diye söylenip durdu gemide. Hal At’a
gelince onun kendini pek iyi hissettiğı söylenemezdi. Ama Will za-
manla deniz yolculuğuna alıştı ve deniz tutmasını atlattı.

Bir çok uzak ülkeyi gördü. İngiltere'ye, Güney Amerika'ya, Afrika'ya ve Avustralya'ya gitti. Will, artık ünlü bir kement ustası olmuştu. Öyle büyük bir kementçi olmuştu ki, artık insanlar onu seyretmek için para ödüyorlardı. Gösterileri için değişik yerlere yolculuk yapmaktan büyük zevk alıyordu Will ve bu yolculukları sırasında çok önemli bir şey de öğrenmişti.

Şunu fark etmişti Will: “Dünyanın neresinde olursan ol, insanların çok ama çok fazla ortak yönlerinin olduğunu göreceksin.” Will, sonunda tekrar Amerika’ya vardığında, muhteşem bir şey gerçekleştirdi. Sizce ne yapmış olabilir? Will, New York’taki rodeoda bir kement gösterisi yaparken, birden vahşi bir boğa çitleri kırıp kaçtı. Azgın bir şekilde seyircilere doğru yöneldi. Seyirciler çığlık atarak kaçışmaya başladılar. Will, “bu boğa seyircileri öldürebilir!” dedi. Will hemen kemendini sallamaya başladı. Savurduğu kement, havada döne döne gidip azgın boğanın tam boynuna geçiverdi. Will, şimdi de boğayı tutabilmek için var gücüyle halata asılıyordu. Seyircilerden alkışlar yükseldi, “bizi kurtardı!” diye bağırıyorlardı. Will Rogers günün kahramanı olmuştu! Ertesi gün, bütün gazetelerde Will’in fotoğrafı yer aldı.

Will, Hal At'a, "ünlü oldum," dedi. "Şimdi rodeolara katılacağıma, bir yerle anlaşıp gösterilerimi sahnede yapmalıyım. Bir çok insan beni görmeye gelecektir!" Sizce, bu iş Will'in düşündüğü kadar kolay olacak mıydı? Hayır, hiç kolay olmayacaktı! Tiyatro sahipleri, kement gösterilerinin yerinin New York tiyatroları değil, sadece rodeolar olduğu görüşündeydiler.

Will'e, "üzgünüz," dediler, "sizi reddetmek zorundayız." Bu, Will için zor bir dönem oldu. Rodeo da kentten ayrılmıştı. Will şimdi işsiz kalmıştı. Kendi kendine, "resmim gazetede çıktığı için hemen istediğim işi bulabileceğimi düşünmem pek saçmaydı doğrusu", dedi. Bunu düşündükten sonra da kendi haline gülmeye başladı. Kendi haline gülebildikten sonra, bir de baktı ki, kendini çok daha iyi hissediyordu.

Sonra tekrar denemeye karar verdi. Will, sonunda tiyatro sahiplerinden birini ona bir şans tanınması için ikna etmeyi başardı. Sahnede kement gösterisini sunabilecekti. Tiyatronun sahibi, sahneye tayını bile çıkarabileceğini söyledi Will'e.

Sahne de kayıp düşmesini önlemek için, taya özel lastik botlar giydirildi. Fakat sahnenin cilası, zemini öylesine kayganlaştırmıştı ki, zavallı tay oradan oraya kayıp durdu. Hatta bir ara az daha kaya kaya sahneden dışarı çıkıp seyircilerin üzerine düşecekti. Will, “bu görüntü çok komikti,” dedi. “Ama bir daha olmayacak, çünkü tayım incinebilirdi.” Bir daha sahne gösterilerine beraberrinde tayını götürmedi.

Sahne gösterilerinden birinde, bir akşam gene çok komik bir şey oldu. Will, gösterilerinde ilk defa bir hata yaptı! Halat elinden kayıverince, kement bacaklarına dolanıverdi. İstemeyerek olmuştu ve Will doğrusu çok şaşkın görünüyordu. Ama artık önüne geçilemez bazı sıkıntılı durumlarda kendi haline gülebilmeyi öğrenmiş bir insandı. Gülümseyerek şöyle dedi: “Bir ipe dolanmak, herkesin başına gelebilir. Ayrıca bu kötü bir şey de değil; ip insanın boynunda olmadığı sürece tabii!” Bu sözler üzerine seyirciler gözlerinden yaş gelene değin güldüler. İnsanlar Will’in rahatlığı, hazır cevaplığı ve şakacılığının yanı sıra, anlamlı sözlerinden de hoşlanıyorlardı. Öyle ki, Will’in kement konusundaki el becerisinden çok, kendileriyle şakalaşmasından hoşlanmışlardı. İnsanların onu çok sevmesine rağmen, Will yine de kendini yalnız hissediyordu. Will, çok özel bir kişinin özlemini çekiyordu.

Durum böyleyken, ne yapmaya karar verdi dersiniz?

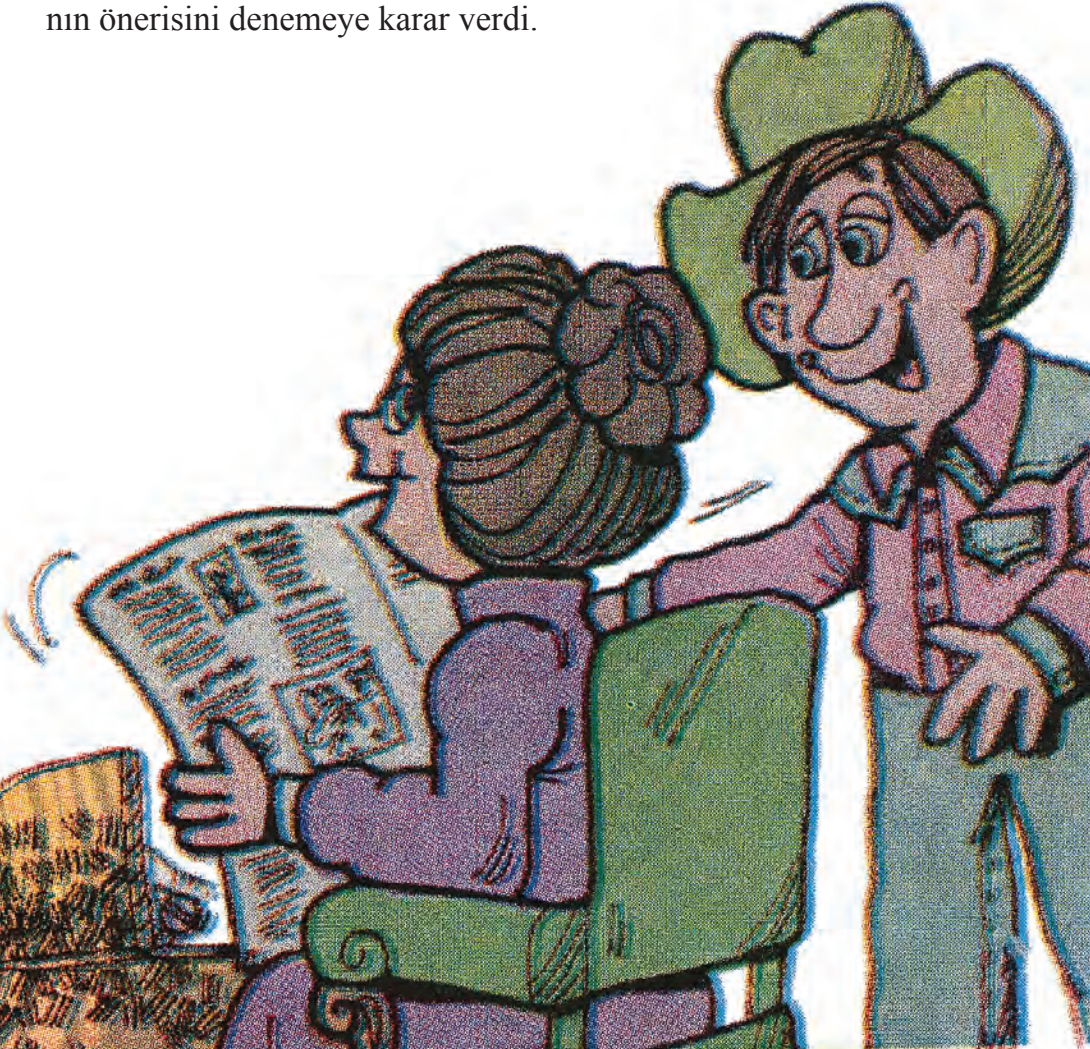
Will, Betty’i ziyaret etmek üzere kasabasına döndü. Genç kızla buluştuğunda ona evlenme teklifinde bulundu. Betty teklifini kabul ettiğini söyleyince, sevinçten uçacaktı az daha!

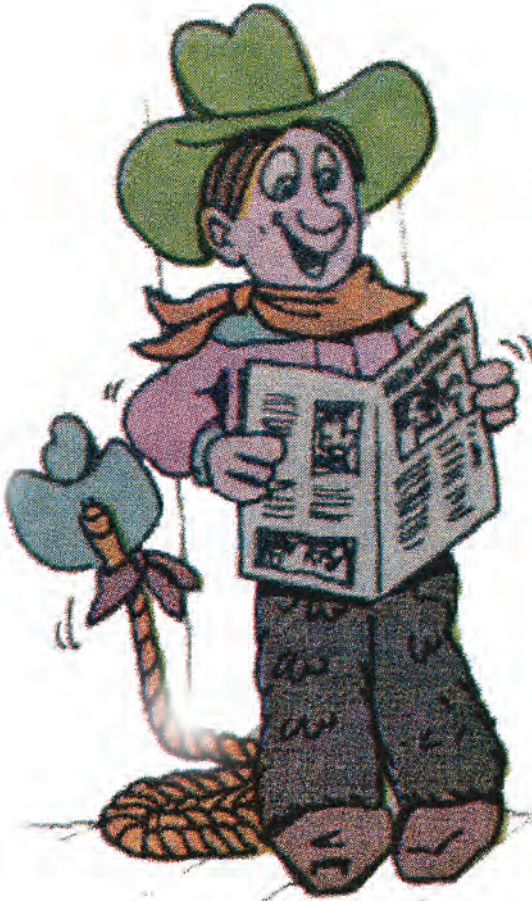
Sizce Will’in sağdıç kim oldu dersiniz?

Hayali sağdıç, Hal At oldu tabii ki! Hal At sevinçle, “sağdıç olmak çok eğlenceli bir şeymiş. Will ile Betty evlenmeye karar verdikleri için çok mutluyum. Onları kutluyorum!” dedi. , Evlendikten sonra Will herkese, “yaşamımın en zor gösterisini Betty’nin dikkatini çektiğim gün başarmıştım!” diyordu. Will ile Betty, evlendikten sonra mutlu ve sakin bir yaşam sürdürmeye başladılar.

Will, sahnede kement gösterilerini sunmaya devam ediyordu. Ama artık halat numaralarından çok, seyircilerle sohbetে zaman ayırıyordu. Will'in anlattığı şeyler öyle hoş, çekici ve komikti ki, insanlar bunları tekrar tekrar dinleyebilmek için haftalar öncesinden bilet ayırtıyorlardı. Will, Betty'e, "hep aynı şeyleri anlatarak-sürdüremem programlarımı," dedi. "Benim sürekli yeni fıkralara, yeni öykülere ihtiyacım var." Betty, "Neden her gün gazetelerde okuduğun olaylara gülmeceli bir şekilde yaklaşmıyorsun? Hayatın en hoş yanları, gerçek yaşamın ayrıntılarında gizli değil midir zaten?" dedi. Will, "bu muhteşem bir fikir!" dedi. Hemen hanımının önerisini denemeye karar verdi.

Will sahneye çıktığında, “benim bilgi dağarcığım, günlük gazetelerde okuduklarımdan ibaret”, derdi.

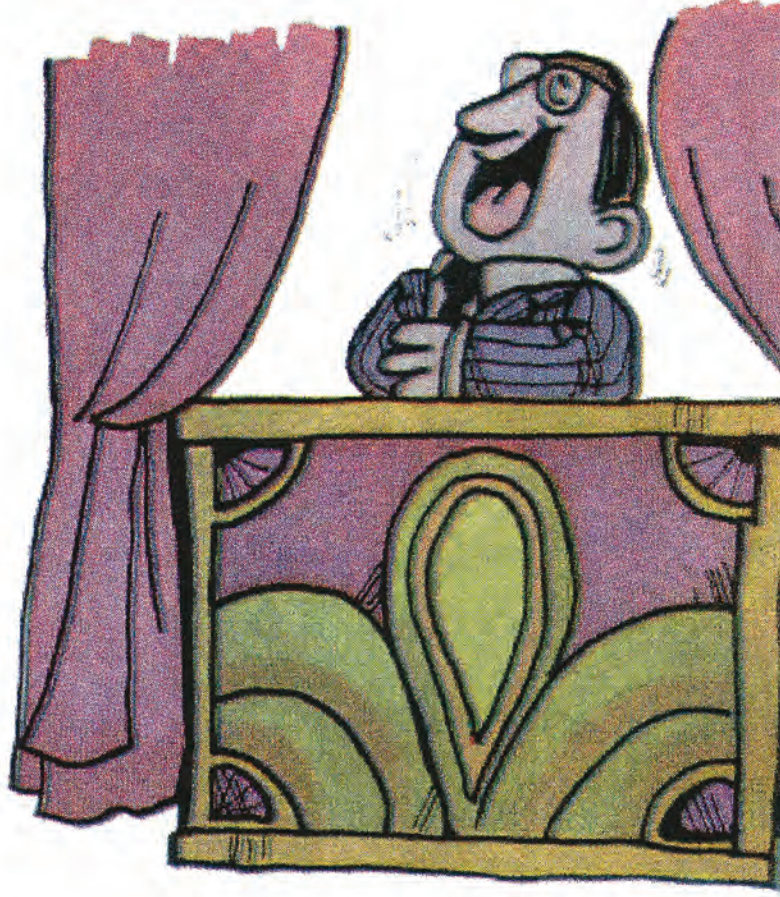
Konuşmaya başladığında, seyirciler gülmekten kırılıyorlardı. Her gün gazetelerde okuduğumuz günlük bireysel olaylarda, çok insani ve komik bir yan da bulunduğunu görüyorlardı. Bunu fark ettikten sonra insanlar şunu da anlıyorlardı: Kendi başlarına gelen günlük olayların bir çoğunda da, büyük olasılıkla mizahi bir yan vardı . Bundan sonra onu izleyenler kendilerine de gülebilmeye başladılar. Ayrıca önemsiz şeyleri dert etmedikleri için kendilerini çok daha mutlu hissetmeye başladılar. Will de çok mutluydu. Ni-

hayet, en iyi becerdiği şeyi yapmaya başlamıştı çünkü. Sadece kemendiyle gösteriler sunmuyor, insanları mutlu da ediyordu. Will artık büyük bir mizah ustası olma yolundaydı.

Siz bir mizah ustasının ne olduğunu biliyor musunuz?

Bir mizah ustası, insanların günlük yaşamlarında yaptıkları şeylerin komik yanını da görmelerine yardımcı olan bir kimsedir. Ve insanlar bunu yapmayı başardıkları zaman, büyük çoğunluğu hata yapmaktan eskisi kadar korkmamaya başlarlar. Bunun sonucunda da eskisinden daha net ve sağlıklı düşünme yeteneğine kavuşurlar. Ve kendileriyle çok daha barışık insanlar haline gelirler.

Will sahneye çıktığında, genellikle heyecanlanmazdı. Fakat bir akşam, tiyatro sahibi, Will'i az kalsın sahneye zorla iterek çıkarmak zorunda kalmıştı.

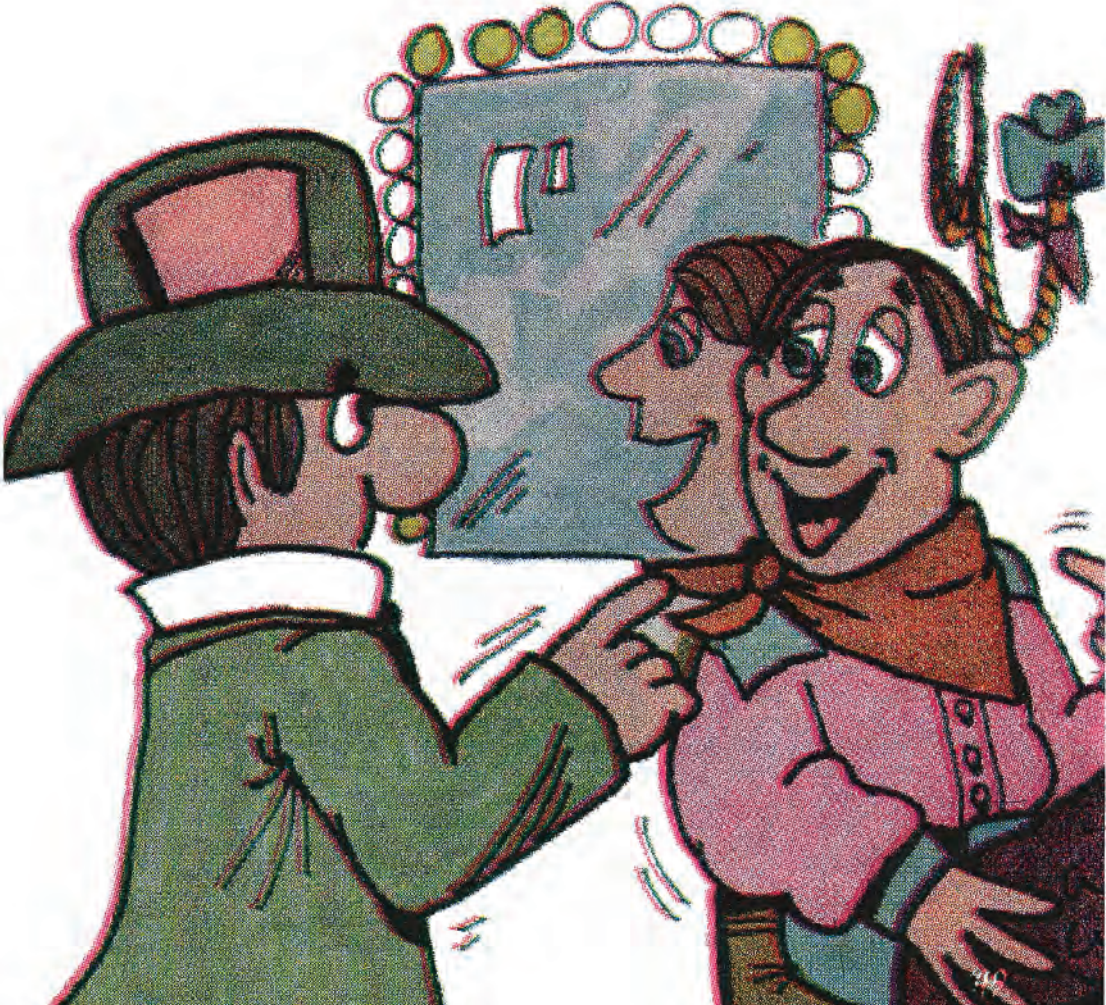
Will'i bu kadar heyecanlandıran şey ne olabilirdi sizce?

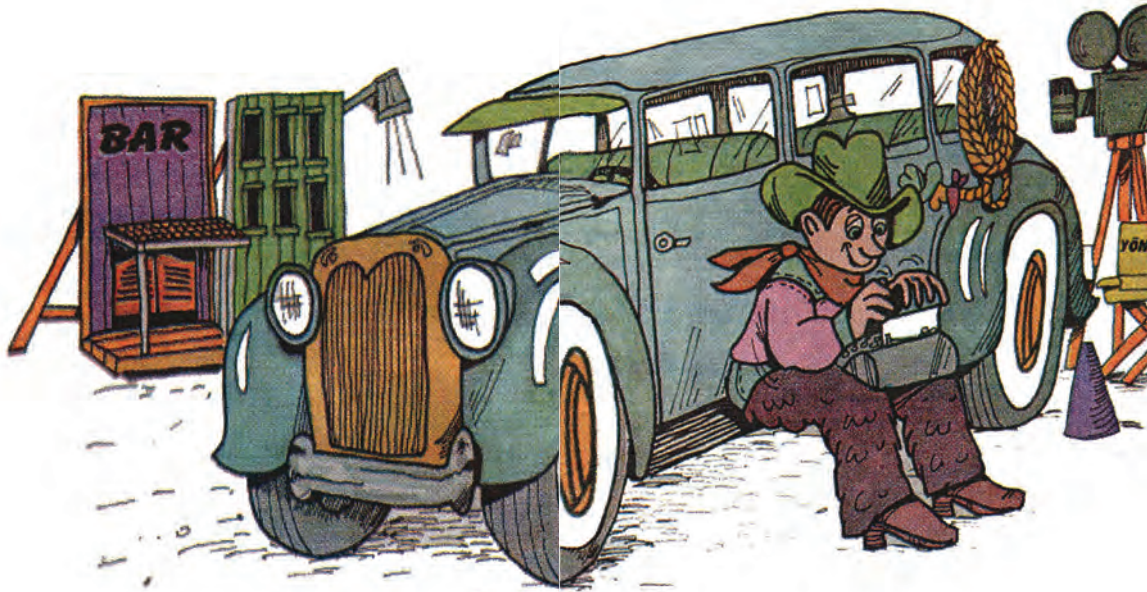
Arkadaşlarından biri Will'e şu haberi vermişti: "Amerika Birleşik Devletlerinin Başkanı Woodrow Wilson seyirciler arasında!" Will, "Olamaz!" dedi. "Ben de bu akşamki programımda Başkan ile ilgili fıkralar anlatacaktım. Ya Wilson kendine gülmeyi öğrenmemiş bir insansa? Ya bana kızarsa?" Sahneye çıktı, seyirciler pür dikkat Will'i dinliyorlardı. Her zaman olduğu şekilde, kahkaha atmıyorlardı bu akşam. Herkes göz ucuyla Başkan izliyor, Will'in fıkralarına tepkisinin ne olacağını merakla bekliyorlardı. Başkan

önce hafifçe gülümsedi. Sonra başını sallayarak için için gülme-ye başladı. Sonra sesli gülmeye başladı. Programın ilerleyen bölümünde artık öyle kahkaha atmaya başlamıştı ki, gülmekten az daha koltuğundan düşecekti. Bu noktada artık tüm seyirciler de kahkahalara boğuldular. Bu kadar önemli bir kişinin kendi haline gülebiliyor olması, herkesin çok hoşuna gitmişti. Program sona erdiğinde, Başkan Wilson bir şey yaptı.

Sizce Wilson ne yapmış olabilir?

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, perde arkasına giderek Will Rogers'ın elini sıktı. Bir Başkan bile, yaptığı şeylerin komik

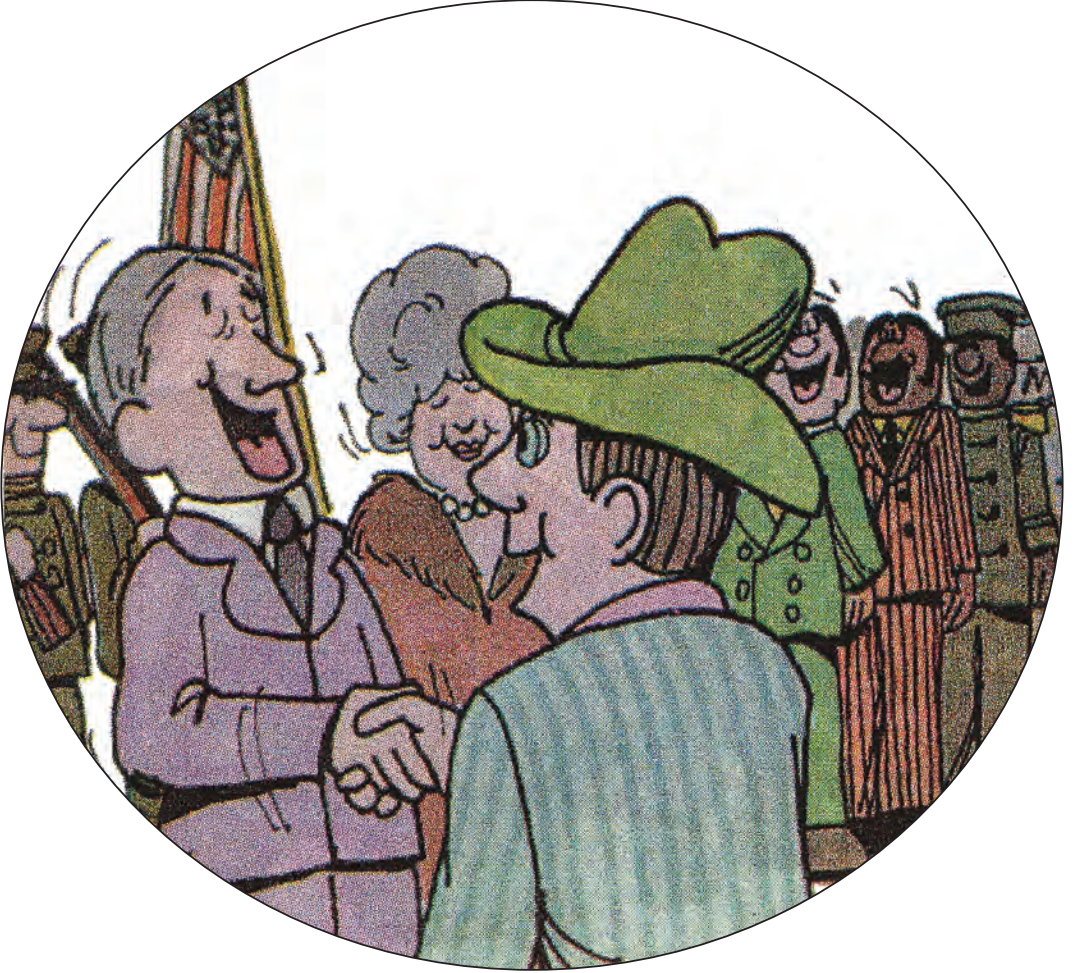

tarafını görmekten büyük zevk alabilir tabii ki. Hal At, Başkan'ın, Will'in yanına geldiğini gördüğünde biraz çekindi. Hemen Will'in arkasına saklandı. Fakat Wilson oradan ayrıldıktan sonra Will, Hal At'ın şöyle dediğini duyar gibi oldu: "Annen baban bu akşam seni görebilselerdi kim bilir ne kadar büyük gurur duyarlardı!" Will de bundan emindi. Gittikçe daha fazla sayıda insan Will'in anlatıklarını dinleyebilmek istiyordu. Herkes dünyada ve kendi özel yaşamlarında tanık oldukları olayların nükteci yanını yakalamak istiyordu. Böylece Will'den gazetelerde köşe yazıları yazması istendi. Filmlerde oynama teklifleri bile geldi! Filmlerde rol almak yoğun emek gerektiren bir işti ama çok da eğlenceliydi doğrusu! Will çok mutluydu. Will çok çalışıyor ve yaptığı işlerde her geçen gün daha bir bileniyordu.

Hem köşe yazarlığı yapıyor, hem sahneye çıkıyor, hem filmlerde oynuyor, hem de radyo programları yapıyordu. Bir gün Will arabasının kenarında oturmuş, gazete yazısını kaleme alıyordu. Hal At da kıvrılmış onu seyrediyordu. Hal At şöyle dedi: “Mizah gücünü geliştirmek için çok çaba harcadın Will. Onun için bugün böylesine mutlu ve huzurlu bir insansın.” Will, radyo programları sayesinde, çok geniş bir dinleyici kitlesine ulaşıyordu. Birinci Dünya Savaşı sırasında büyük çapta işsizlik ve maddi sıkıntı vardı. Halk büyük endişe içerisindeydi. Ama akşam vakti konu komşu bir radyonun başına toplandığında, Will’in umut dolu sesini dinliyor ve hiç de zorlanmadan gülüyorlardı. Will’in mizah gücü sayesinde zor günleri atlatmak daha kolay oluyordu.

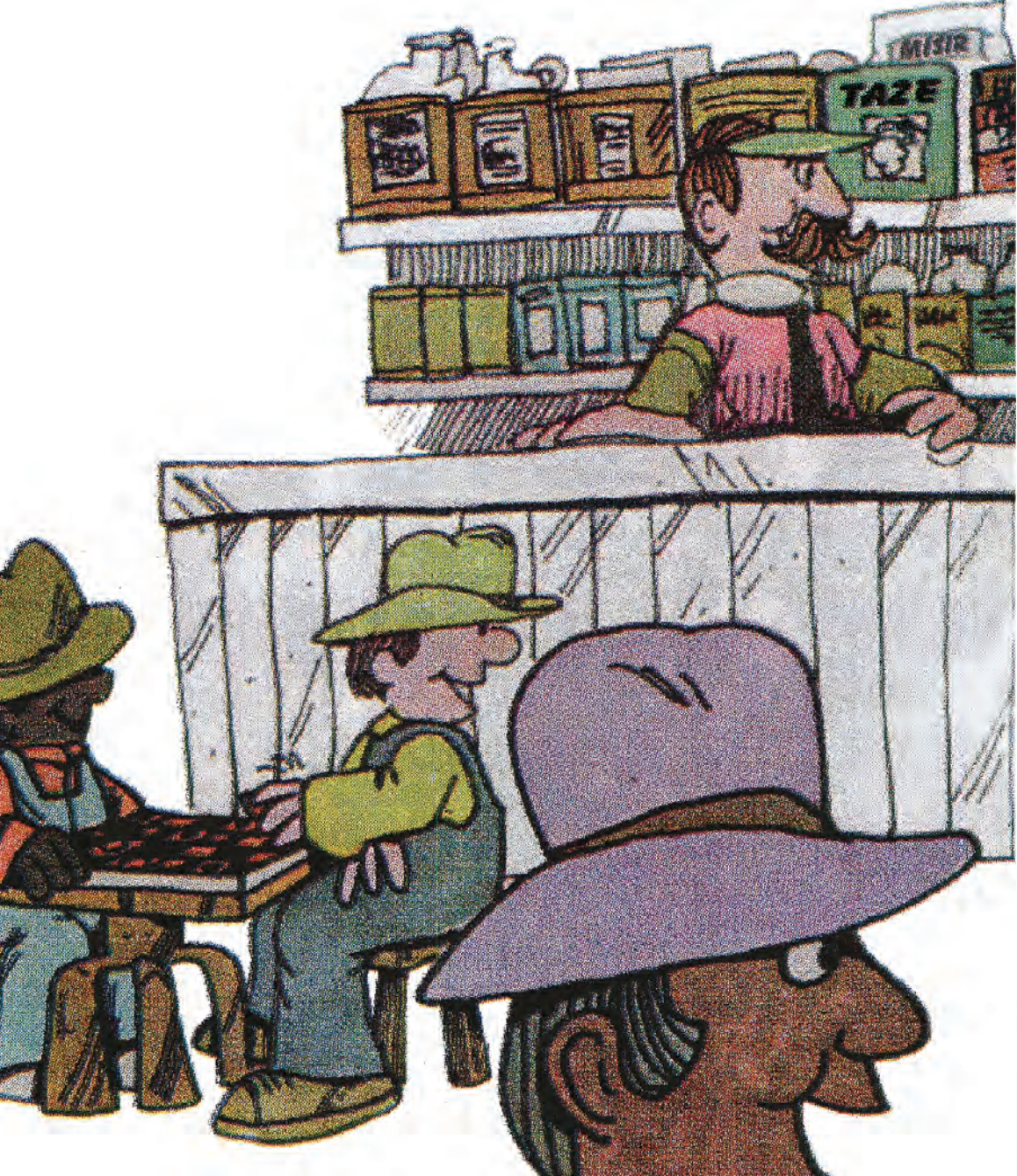
Will'i dinleyen herkes, biraz daha iyi hissediyordu kendini. Eski ABD Başkanlarından Calvin Coolidge, sert hatlarıyla ün salmış biriydi. Ama o bile Will'in yanında olduğu zamanlar, kahkahalar atıyordu.

Will Rogers bir çok ünlü insanla tanıştı. Bunlar arasında krallar ve kraliçeler de vardı. Herkes onunla bir şeyler paylaşmaktan zevk alıyor ve onun mizah anlayışı sayesinde bir şeyler öğreniyorlardı.

Ama Will'in, en az yüksek devlet adamları kadar, birlikte zaman geçirmeyi sevdiği başka insanlar da vardı.

Will, küçük kasabalarda yaşayan insanlarla birlikte olmaktan sonsuz zevk alırdı. Köy kahvelerindeki sohbetleri dikkatle dinliyor, en güzel anlatımlarının ana fikirlerini buralardan ediniyordu.

Fakat Will dünyadaki her yerden çok, en çok çiftliğinde eşi ve çocuklarıyla birlikte olmaktan mutluluk ve huzur duyardı.

Will, Betty ile bahçede oturup çocuklarının oyun oynamasını seyretmekten büyük zevk alırdı. Çocuklar, halatlarıyla oynamayı yeni yeni öğrenmeye başlamışlardı. Will, hayatı boyunca halatıyla oynamaktan büyük zevk almış bir insan olarak, çocuklarının bu merakını gayet iyi anlıyordu . Yeni yeni öğrendikleri için sık sık hata yapıyorlardı. Will, bunu gördükçe gülerdi. Bir gün Betty’e, “umarım çocuklarımız da yaşamın hoş ve komik yanını görmeyi öğrenirler,” demişti. “Bu yanını da görmeyi başarırlarsa, yaşamdan daha çok zevk alırlar.”

Will kendi çocukluğunu anımsadı. “Çocukken, halatının Bay Hal At olduğunu hayal etmek, ne kadar eğlenceliydi. Kendi kendimi dinleyerek, ne kadar çok şey öğrendim.” Will halen Bay Hal At’ın onun yanında olduğunu hayal edebiliyordu. Ama Will’in yaşamı hep böyle sessiz ve sakin değildi. Herkes çiftliğe gelip onunla uzun uzun söyleşmeyi seviyordu. Will’in çok arkadaşı vardı.

Siz bu kadar çok sayıda insanın Will’i neden bu kadar çok sevdiğini biliyor musunuz?

Bunun nedeni, Will'in çok güçlü bir mizah anlayışına sahip olması idi. Bu mutlu ve şakacı yanı, Will'in de insanları daha çok sevmesine neden olurdu. İnsanlar saçma bir davranışta bulunduklarında, Will bunu hoşgörüyle karşılar, gülüp geçerdi. Bir seferinde Will şöyle dedi: "Hayatımda sevemediğim bir insanla hiç karşılaşmamış biriyim ben." Doğal olarak, herkes de Will'i seviyordu. Will'in mizah gücü, hem kendini hem de çevresindeki herkesi çok daha mutlu birer insan haline getiriyordu.

Peki, ya siz?

Siz büyüyünce çok ünlü bir insan olmayabilirsiniz. Ama en az bunun kadar önemli olan bir başka şeyi başarabilirsiniz.

Mizah gücünün önemini ve sizin de yaşamınızda mizahın ne kadar önemli olabileceğini öğrenebilirsiniz. O zaman siz de şimdikinden bile mutlu, kendinizle barışık ve sayısız dost edinmiş bir insan olabilirsiniz.

Tıpkı şakacı dostumuz Will Rogers gibi.

WILL ROGERS

William Penn Adair Rogers, sekiz kardeşin en küçüğü olarak 4 Kasım 1879'da dünyaya geldi. Oklahoma'nın Yerli Halk bölgesinde anne babasının çiftlik evinde doğan bir kıızılderiliydi.

Babası Clem ile annesi Mary dörtte bir Cherokee kanı taşıyordu. Will bundan şöyle bir sonuca varmıştı: "Bu olsa olsa beni ancak sekizde bir oranında savaşçı yapar."

Will daha on yaşında bir çocukken annesini kaybetti. Bu Will'de giderilemeyecek bir acıya neden oldu.

Annesinin yumuşak yaklaşımını, şakacı yanını, müziğe olan büyük sevgisini ve sıcak kişiliğiyle insanlarla kolayca arkadaşlık kurma yeteneğini pek özliyordu. Annesinin bu özelliklerinin tümü Will'e geçmişti.

Will Rogers yaşamı boyunca halkın diliyle konuştu. insan-

larla iletişim kurmayı, İngilizce dil kurallarına titizlikle uymaya yeğledi hep. Will'in eşi, onun temiz İngilizce kullanması için büyük çaba gösterdi.

Ama Will, cümlelerini bulunduğu yörenin deyimleri ve aksanıyla zenginleştirmeyi tercih etti. Çünkü bunun kendisini halka daha fazla yakınlaştırdığına inanıyordu. Ama tüm özellikleri arasında, Will'in bir halk filozofu, köşe yazarı, film yıldızı, radyo "talk show"cusu, bir yardımsever ve iyi yürekli bir insan olarak başarısında etken olan en önemli özelliği, çok güçlü mizah yönüydü.

1899 yılında Betty Blake ile tanıştı. Bundan dokuz yıl sonra

WILL ROGERS

eşi Betty'nin doğduğu yer olan Arkansas'da evlendiler.

1905 yılında Will, kendisi gibi rodeolarda gösteriler yapan bir meslektaşıyla tanıştı. Bu Tom Mix' di. Tom Mix, Çin gibi çok uzak ülkelere yaptığı yolculuklarını ve Rough Riders isimli vahşi at ve boğalara binen kovboylar grubundaki günlerini anlattı Will'e. Bu sohbetler Will'de yolculuk etme arzusunun uyanmasına neden oldu.

Böylece günlerini ailesiyle geçirmediği zamanlarda, genelde seyahat ediyor olurdu. İki yeni ulaşım türünü en iyi tanıtan kişilerdendi Will. Bunlar o devir için yeni olan araba ve uçaktı.

Will'in yaşamı, Wiley Post'la birlikte uçakla bir dünya turu yaparken 1935'de sona erdi. Uçakları Alaska'nın en uzak köşelerinden Barrow Burnu'nda düştü. Tüm dünya bu sevgi ve mizah gücüyle dolu insanın yasını tuttu.

Will iki yüzlülükle, kendini beğenmişlikle ve para tutkusuyla alay ettiğinde yine tehlikeyi

göze alıyordu.

Çünkü Will, en ünlü ve önemli kişileri bile şaka yoluyla eleştirmekten çekinmezdi. Ama eleştirilerini her zaman güçlü şakalardan ve mizahdan yararlanarak gerçekleştirirdi.

Büyük mizah ustası Will Rogers'ın şu sözleri sanırım hepimiz için de öğreticidir: “Bir insanın büyüklüğünü, hayata gözlerini yumduğu zaman onun ne kadar çok özleyeni olduğuna bakarak kolayca anlayabilirsiniz.”